

URDIS

We know
books

Editura Cartea Actuală 3C, Colecția „Literatură și artă”, București

Coperta și grafica: Cornel Constantin Ciomâzgă

Prelucrare grafică: Ciprian Șoim

Referent literar: Dr. Dana Melania Bădic

Tehnoredactor: Flori Stoian

Redactor: Cristina Vânătoru

©Cornel Constantin Ciomâzgă

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, stocată pe vreun sistem de memorare sau transmisă în orice altă formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice și de fotocopiare, fără acordul scris al proprietarului dreptului de autor.

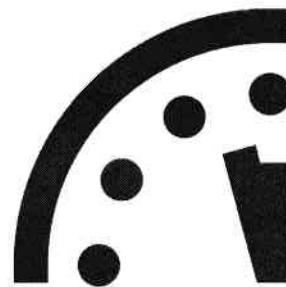
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIOMÂZGĂ, CORNEL CONSTANTIN

Apocalipsa why not : roman catehetic realist / Cornel Constantin Ciomâzgă. - București : Cartea actuală 3C, 2023
ISBN 978-973-87180-2-9

821.135.1

Printed in Romania

CORNEL CONSTANTIN CIOMÂZGĂ

APOCALIPSA

WHY NOT

ROMAN CATEHETIC REALIST

EDITURA CARTEA ACTUALĂ 3C

BUCUREȘTI, 2023

APOCALIPSA why not

O carte despre
marile taine ale binelui
O grandioasă pledoarie
privind întoarcerea la
binele cel bun
Apoteoza binelui

APOCALIPSA why not

O carte care poate demola multe conforturi spirituale
O carte care va schimba din temelii
fără negocieri
relația omului cu Dumnezeu.

APOCALIPSA why not

NU este despre MOARTE
NU este despre CALVAR
NU este despre PRĂPĂD
Nu este despre prăbușirea
în NEUNDE

APOCALIPSA why not

este despre cea mai mare DEZVĂLUIRE
a ultimilor 2000 de ani

APOCALIPSA why not

este despre RENĂȘTERE
este despre REÎNNOIRE
este despre VIAȚĂ

APOCALIPSA why not

O carte care-i poate schimba României prăbușirea
omului firea
și
globului omenirea

Citește

Această carte este despre tine
despre el
și despre mine
Este o carte despre ieri
despre astăzi
și mai ales
despre mâine
La capăt vei zice și tu
Apocalipsa
de ce nu

APOCALIPSA why not

este despre
UN CER NOU
ȘI DESPRE
UN PĂMÂNT NOU

APOCALIPSA why not

cartea noastră
cea de toate zilele
Așa

*Nu-ți împovăra zilele cu lucruri mici,
viața este atât de scurtă, încât abia poate
cuprinde o mică parte dintre lucrurile mari.*

A fi sau a nu fi?

Marele Will¹.

O sută cinci zeci și patru de sonete, două imense poeme narrative, sute de poezii, treizeci și opt de piese de teatru, mii de versuri, zeci de mii de replici, dar, dintre toate, cu adevărat celebre sunt doar două piese: *Hamlet* și *Romeo și Julieta*. Iar dintre numeroasele replici, profund meșteșugite, una singură, doar una a traversat sutele de ani. Una singură este cunoscută de la un capăt la altul al Pământului, devenind emblematică:

A fi sau a nu fi? Aceasta-i întrebarea!

Pe cât de simplă pe atât de complexă și de bogată în înțelesuri.

O subtilă și laconică exemplificare a existenței lui Dumnezeu. Insinuativă interogare!

A fi sau a nu fi?

Cum o fi stând Dumnezeu privindu-l pe scriitor ostenind ceasuri lungi, croind și răscroind de zeci de ori

¹ William Shakespeare – 1564-1616 – poet și dramaturg englez, socotit cel mai mare scriitor al literaturii de limbă engleză, supranumit „Poetul din Avon” sau „Lebăda de pe Avon”.

un vers sau o propoziție, scormonind munți de cuvinte, căutându-l pe acela scăpărător, cu rare sonorități și îmbelșugat în înțelesuri?

În care zi o fi decis El, zicându-și pentru Sine: „Bine, William băiete, trudești din răspuțeri pentru a fi neîntrecut? Spre a fi cel mai mare, cel mai elogiât acum și peste vremuri? Bine. Am să te ajut, căci prea muncești. Dar vei cunoaște și vei recunoaște într-o zi că dintre toate cele multe pe care le-ai crezut tu a fi importante, din tot ce-ai ostenit sleind, timpul va pune la căpătâiul lumii doar această întrebare dăruită și consfințită de Mine: *A fi sau a nu fi?*”

Ai cerut într-o zi persuasiv să primești ceva fundamental, ilustru, distins și necesar. Și ți-am răspuns punând în urechile tale această simplă dar epopeică întrebare:

A fi sau a nu fi? Apoi am adăugat: *Aceasta-i întrebarea!*

Firul marilor cugetări începe chiar de aici.

A fi sau a nu fi!

A fi om cu adevărat, sau a nu fi?

A fi după Chip și după Asemănare, sau a îmbrăca alte chipuri și a împrumuta alte asemuiuri?

A fi viu și a trăi cu adevărat, sau a nu mai fi viu de cu mult înainte de a muri?

A fi în pace, odihnindu-te în toate, sau a nu fi împăcat nici măcar cu tine?

A fi curat și bine înmiresmat cu gingașele arome ale sufletului neîntinat, sau a nu fi nici de tine ușor de îndurat?

A fi smerit ca o umbră, sau semeț ca un rățoi?

A fi statornic în ale binelui cel bun, precum cremenea, sau a fi cerbice în toate cele ale răului?

A fi precum furnica, trudind zilnic din greu, sau a fi leneș și trândavnic, cerând să ți se dea mereu?

A fi, deci, om, cum Meșterul meșterilor te-a zidit, sau a nu fi.

Aceasta-i întrebarea!”

Omul priceput are înaintea ochilor lui înțelepciunea, iar ochii celui nebun se uită la capătul pământului (Pilde 17; 24)

Omul.

Ce este omul?

Trup și suflet.

Ființă ireductibilă, incomparabilă, indestructibilă și indisolubilă!

Sfântul Ignatie Briancianinov zice că *omul a fost creat ca fire după perfecțiunea Chipului lui Dumnezeu și după asemănarea Sa.*

Înger pe pământ, iar prin harul primit prin creație, chiar mai presus decât îngerii, după cum socotește Calist Catafygiotul.

Antropologia biblică se deosebește de antropologia mitologică și de cea evoluționistă de tip darwinist. Nu neagă, însă, datele paleontologiei, ale biologiei și ale științelor pozitive care explică istoria și constituția fizică a omului.

Omul. Taină Divină! Microcosmos și microtheos!²

² Cornel Constantin Ciomâzgă – *Lucrarea*, pg. 44

Omul a fost zidit, precum zice Sfântul Antonie cel Mare, ca să fie privitor și tâlcuitor recunoscător al celor ce există. Sfânta Scriptură vorbește despre ființa umană nu ca despre o simplă creatură biologică, ci despre omul ca fire și persoană individualizată, *împodobit cu cinste și cu înțelepciune*, cum scrie psalmistul David în Psalmul 20.

Omul a fost așezat în prietenia lui Dumnezeu. În Rai! Iată, umanitatea neștirbită! Iată, starea firii originare!

Cuviosul Nichita Stihatul consideră că *precum Ziditorul tuturor a avut în Sine, înainte de a face din cele ce nu sunt, cunoștința, firile și rațiunile tuturor lucrurilor, ca un Împărat al veacurilor și ca un mai-înainte-știutor, așa a făcut și pe omul plăsmuit după Chipul Său, ca un împărat al zidirii, având rațiunile, firile și cunoștința tuturor lucrurilor în sine.*

Omul este ființă sabatică, după cum zice Cuviosul Daniil de la Rarău. Ce înseamnă aceasta?

După Scriptură, el a fost creat la sfârșitul zilei a șasea. Întreaga *Facere*, Geneza Lumii era sfârșită și desăvârșită atunci, iar Dumnezeu s-a uitat la toate pe care le făcuse și a văzut că erau bune toate.

Omul a fost creat, prin urmare, în vecernia celei de-a șasea zile.

În vecernia Vinerii, care era începutul Sâmbetei. O, de-ar înțelege asta așa cum se cuvine toți aceia care astăzi slujesc ereziei de a crede că ziua se sfârșește și începe la miezul nopții, confundând două momente biblice foarte importante, dar total diferite ca semnificație.

Omul, așadar, ar trebui să trăiască mereu sensul sărbătoresc al vieții. Sabatul fiind ziua odihnei, a bucuriei și a plinătății.

Cel mai mare adevăr despre om, relevat în inauguralul Genezei, vine de cu mult înainte și cu mult de dincolo de ceea ce se știe și poartă numele de istorie, cunoaștere, timp.

*Să facem om după Chipul și asemănarea Noastră, ca să stăpânească peste **peștii mării** și peste **păsările cerului** și peste **dobitoace** și peste tot pământul și peste toate **vietățile** care se **tâărăsc** pe pământ!* (Geneza 1; 26)

Căpătâiele acestei urzeli uimitoare din canavaua existenței omenirii au fost și sunt încă strașnic tănuite de Creator în adâncurile acelei singure cunoașteri despre toate acestea, cea a Bătrânilor Patriarhi ai Vechiului Legământ.

Dumnezeu a zis: să facem pe om după Chipul și asemănarea Noastră...

Și așa a făcut pe om, după al Său Chip!

După Chipul lui Dumnezeu l-a făcut. Făcutu-l-a bărbat și femeie! (Geneza 1; 26-27)

Omul adamic. Se poate înțelege oarecum lesne că acela nu era într-un raport de inferioritate față de Dumnezeu, ci într-unul de evidentă filiație, cu toate că era creatură. Creatură, creatură, dar era, după chip și după asemănare, ca Dumnezeu!

Și omul a păcătuit tocmai atunci când a voit să nu mai fie om.

A păcătuit derogând exact de la aceasta, cum zice Cuviosul Daniil din Rarău. A ieșit din armonie! A abandonat taina omeniei lui. Asta înseamnă că a derogat.

Legământul, porunca lui Dumnezeu, adică, era numai o indicație a locului de ordine al omului. Pecetluirea umanității sale. Derogarea de la sensul simbolic al omului, de la rostul lui, a fost o tăgăduire a chipului și asemănării printr-o intervertire.

Ce prefacere!

Ce răsucire!

Ce eroare!

Căderea în păcat a omului a fost cu adevărat o catastrofă cosmică!

Omul, prin păcatul original, a stins în sine viața harică, rupând împărțășirea sa directă în har cu Dumnezeu. Acesta este până astăzi tragismul umanității.

Omul nu a făcut și nu face păcate pentru că a fost sau pentru că este păcătos, ci a devenit păcătos pentru că a făcut și face păcate!

Dumnezeu l-a creat pe om fără de păcat. Drept l-a creat! Iubitor de bine. Străin de orice grijă și de orice întristare. Înzestrat cu toate virtuțile. Bogat în toate bunătățile, după cum zice Sfântul Ignatie Briancianinov, ca un înger care i se închină lui Dumnezeu, creat dintr-un amestec de două materii – văzută și nevăzută –, un contemplator al creației văzute, pătrunse cu mintea. *Împărat* a toate câte sunt pe pământ, supus, totuși, supremului *Împărat*!

A fost creat omul astfel, suflet și trup! Sufletul pentru a primi harul, iar trupul spre împiedicarea mândriei. Sufletul pentru a fi statornic, să-L proslăvească mereu pe Binefăcătorul său, iar trupul pentru suferință, pentru ca suferind să înțeleagă că nu trebuie să se înalțe semețindu-se, adâncindu-se astfel în moarte.

Omul a fost numit suflet, după valoarea incomparabilă a acestuia în cosmos.

Numai omul poate fi numit suflet, sufletul nu poate fi numit om. Pentru că sufletul are o fire nevăzută, iar trupul care, după fire, este material, vizibil și simțit, nu poate fi comparat. Omul este un ipostas unit al celor două firi: suflet și trup! Ce taină mare în această, ea însăși tainică, ferecătură – Omul!

Omul – om. Cel care prin definiția omeniei își confirmă unicitatea.

Pietrele autentice prețioase nu se vând la duzină!

Neînțeleasă și mereu neapreciată de om așa cum se cuvine, valoarea și importanța acestei misterioase ferecăături, incomparabilă lucrare a lui Dumnezeu, zidită după Înșuși Chipul Său dumnezeiesc, Mamon a exploatat impasibilitatea omului, dezinteresul său față de propria-i comoară divină și, momindu-l cu „delicatesuri” pătimase, încetul cu încetul l-a sărăcit de frumusețile sfinte, răscroindu-i dumnezeiasca asemănare ducând-o la pocitanizare.

Și pentru ca nu cumva să se îngrozească într-o zi omul de acest rezultat metamorfotic, Mamon i-a inventat

drept platoșă disimulativă, masca. Scutul infinitelor fățării și fățarnicii.

Fericit că nu i se vor mai vedea solzii și scârnavele bube ale dezdumnezeirii și dezumanizării, încă din copilărie, omul a deprins și a acceptat, cu o mare dibăcie și încântare, să se ascundă în dosul unor măști.

Apoi și-a croit singur mască după mască, pentru ca să nu i se zărească ridurile adânci ale ipocriziilor, rictusurile schimonosite ale urii să nu i se vadă. Să nu care cumva să-i fie dibuite strâmbăciunile firii. Pentru ca să-și ascundă apriga mândrie, iubirea murdarelor parale câștigate cu orice preț, invidiile pârjolitoare să nu-i fie cumva bănuite, curviile, desfrânările perpetue, destrăbălările de tot felul și monstruoasele lăcomii, lenea și trândăviile, mult îndrăgite, să nu i se bănuiască, pentru asta s-a mascat și s-a tot mascat, depărtându-se de el însuși până la înstrăinarea totală, până la salbăcie.

Pe urmă pentru ca să pară totuși de ispravă, omul dezomenit, spre satisfacția aceluiași Mamon, înverșunatul lui adversar, a născocit alte măști. Una după alta.

Pentru fiecare falsă amabilitate, pentru edulcoratele politețuri, pentru lingușitoarele curtoazii, pentru „strategicele” comportamente diplomatice, pentru mincinoasele declarații de tot felul, pentru băloasele făgăduințe de-o clipă, pentru toate drăcăriile cu care s-a împielit de zeci și zeci de ori pe zi, și-a tot lipit mască după mască.

În felul acesta și-a abandonat dumnezeiescul chip, pierzându-și astfel orice asemănare cu Cel din care a fost croit ca **așchie** dvină.

Hei, omule, privește înapoi!

Toate folositele tale măști au mutilat nemilos, ucigându-ți chipurile curate ale copilăriei, pe cele frumoase ale adolescenței, pe cele princiare ale tinereții, azvârlindu-le apoi la întâmplare prin șanțurile vieții.

Măștile acelea au germinat, însă, hâzenii negre ce tind să facă din lume un deșert al morții și din om o fantoșă. Epoca măștii! Timpul măștilor!

Le vezi cum rânjesc amenințătoare de peste tot către copiii tăi?

Le vezi cum îți înhață, pe furiș și pe nebăgate de seamă, frații și părinții sau cum iau de lângă tinere iubite, iubii? Le vezi cum bântuie sălbătice lumea aceasta ireversibilă, disimulând drăcești și false endemii, epidemii, pandemii și alte inventate morburi, urlând pretutindeni, căutând să înșface cât mai mult din cât a mai rămas viu și remisibil?

Măștile, măștile!

Goale de chip și secătuitoare de iubire, au devenit aidoma monștrilor din care s-au născut. Ele tind să stăpânească astăzi lumea, societatea, omul.

Măș-ti-le!

Rostește cuvântul acesta așa, silabisit și printre dinți. Numai așa ai să-i poți înțelege oarecum mai bine conținutul.

Ce folos îi este omului de va câștiga lumea toată și-și va păgubi sufletul său, sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? (Matei 16; 26; Marcu 8; 36-37)

Februarie 1956.

De mai bine de zece zile iarna se deghizase într-o perfidă primăvară. O căldură umedă și grea gesta aburi anemici, ca niște nori care, murind unul după altul îndată ce soarele se stropșea la ei, lăsau în urmă adieri fetide. Era un timp care nu prevestea ceva bun.

Gruiu Negru. Un sat, un cătun, o mică așezare locuită de foști carpi, necunoscători ai obârșiiilor lor. Își mureau zilele sălbăticiți de tartuferiile istoriei și năuciți de comunism.

O comunitate restrânsă, îmbătrânită cu mult înainte de vreme. Cele mai importante evenimente erau puținele nunți și desele înmormântări. Vara, arareori, venea „caravana” să proiecteze filme pe pereții școlii.

Majoritatea copiilor furau câte trei ouă de-acasă pentru ca să-și achite cu ele contravaloarea intrării la „Cinematograful popular”. Mulți așteptau să sară gardul, îndată după începerea filmului, atunci când erau greu de observat.

Școala aduna în câte o clasă de câte 15-20 de elevi, copiii din alte trei cătune din jur.

În ultimii ani Gruiu Negru ajunsese foarte cunoscut la radio, grație unui puști. Mihai Ene. Copilul acesta care venea dintr-o familie pauperă uluise întreaga țară. Avea o memorie nemaiîntâlnită și o viteză de calcul amețitoare.

Pe lângă faptul că știa toate țările de pe planetă, cu capitalele lor, cu numărul de locuitori, și pe ce meridian se află, putea să rețină o sută de cuvinte foarte variate, dictate de cineva, redându-le apoi atât în ordinea în care îi fuseseră dictate, cât și în ordinea inversă.

Începuse școala în mod excepțional la vârsta de cinci ani, iar la 12 ani era în clasa a șaptea. Cunoștea perfect toate manualele de fizică și de matematică din anii superiori până la clasa a zecea. Adesea era chemat la radio, ca un element de curiozitate, redând sutele de cuvinte sau efectuând calcule foarte complicate, cu multe cifre.

Într-o zi profesorul de matematică îl chemă pe elevul Ene la cancelarie și îi comunică entuziasmat că, peste o săptămână, vor pleca împreună la o mare olimpiadă balcanică de matematică, la Belgrad.

Profesorul se ocupă de toate cele necesare acelei călătorii, iar Comitetul Raional de Partid îi trimise familiei o sumă consistentă de bani, spre a-i procura copilului un costum, câteva cămăși, schimburi, încălțări și un mic geamantan.

Vestea aceasta se împrăștie repede nu doar în școală, ci în toate celelalte mici comunități. Așa că, în ultima vreme, toată suflarea din cele trei cătune nu vorbea decât despre acest copil atâta de sărac și totuși atâta de deștept. De parcă între cele două ar exista vreo conexiune.

Mihai nu știa ce-i aceea mândrie, fapt pentru care nu se fălea cu șansa lui. Se purta ca și înainte, deși toți ceilalți care se întâlneau cu el îl priveau diferit. Îl admirau ca pe o

vedetă și vorbeau cu el într-un mod sclifosit, de parcă n-ar fi fost același copil sărman și nebăgat în seamă.

Auzindu-se prin sat că oficialii de la partid le-au dat niște bani, îndată s-au mobilizat câțiva profesori, ba chiar și unele familii mai înstărite, și au strâns și ei niște bani, s-au organizat într-un fel de delegație și, în frunte cu directorul școlii, s-au înființat la poarta familiei Ene, spre a-l felicita pe copil și spre a-i înmâna cadoul lor important.

La poartă, însă, i-a întâmpinat tatăl copilului, care arareori era treaz. I-a invitat pe toți în curtea mică și neîngrijită, l-a strigat pe Mihai, iar el s-a cocoțat pe o buturugă și, ca un predicator la amvon, a dat să-și rostească discursul. Cotropit de aburii alcoolului și sărac în idei și cuvinte s-a împotmolit în ridicol și, balmăjind ceva neinteligibil, coborî de pe „soclu”, prefăcându-se ocupat și grăbit, ieșind din scenă împleticindu-se.

Călătoria spre Belgrad a fost cu totul deosebită pentru Mihai.

Cu o noapte înainte dormise cu greu câteva ceasuri. Dimineața s-a trezit devreme și primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ducă la pantofii lui cei noi și să-i mai lustruiască încă o dată.

S-a îmbrăcat cu atenție, luând fiecare obiect cu mare grijă de parcă ar fi fost fragil.

Odată îmbrăcat cu primul lui costum părea că gesturile erau ale altcuiva. Proaspăt tuns, în costumul bleumarin și cu cămașa de-un alb strălucitor, semăna cu un tânăr studinte sorbonez.

Și de parcă n-ar fi urmat să se întoarcă peste patru zile, așa s-a îmbrățișat cu mama lui la plecare, stând astfel minute bune. O iubea mult și o compătimea în adâncul lui pentru viața pe care o ducea cu tatăl său.

Aeroportul. Ce stupoare.

Nu mai văzuse niciodată un avion la sol, ci doar pe acelea care treceau câteodată pe deasupra casei lor și care păreau acolo sus cam cât camionul pe care lucra tatăl lui. Când le-a văzut, însă, așa de aproape, a început să-i bată inima, cum n-o simțise niciodată. O teamă intraductibilă nu-l lăsa să respire normal; o bucurie arzătoare care îi înfierbânta trupul tot, lăsându-i doar palmele umede și reci. Două stări contradictorii care-l făceau să-și simtă ceafa zvâcnind.

În avion, locul său era în dreptul unui hublou. Hipnotizant! N-a mai auzit și n-a mai văzut nimic în jur.

Deasupra norilor albi deslușea fel de fel de forme, spunându-și mereu în minte: „Sunt în cer! Sunt în cer...”

La aterizare când l-a întrebat profesorul cum i se păruse primul lui zbor, răspunse copleșit:

– Aș fi vrut să nu se termine. Sau să nu se termine așa de repede...

Profesorul afișă o grimasă mirată, adăugând sibilinic:

– Vei zbură, vei zbură, copile! Cu mult mai mult, cu mult mai departe. Acesta n-a fost decât începutul. Zborul inaugural al albatrosului...

– Ce vreți să spuneți, domnule profesor? Întrebă copilul, cu gândul la pasărea lui preferată. Ce-i drept, nu

văzuse niciodată un albatros, dar știa multe despre această pasăre. Știa că aparține unei familii de 23 de specii. Pe el, însă, îl fascina Albatrosul Călător. I se părea de necrezut cum acea pasăre, socotită cea mai mare din lume, având deschiderea aripilor de trei-patru metri, putea să stea în aer luni întregi, uneori chiar mai mult de un an, fără să aterizeze, parcurgând mii de kilometri.

Profesorul era preocupat de bagaje și de toate cele ce trebuiau făcute îndată după coborâre, așa că nu-i răspunse băiatului.

Belgrad 1956.

Trei ani mai târziu de la moartea lui Iosif Vissarionovici Stalin, cel care întreținuse elaborat și controlat o falsă și aprigă stare de beligeranță, mulți ani, între România și Iugoslavia.

1956 era anul în care, ca semn al degelificării relațiilor economice și politice dintre cele două țări, Tito vizitase România, prilej cu care s-au stabilit o serie de proiecte de colaborare, printre care, cel mai important fusese cel privind construirea celei mai mari hidrocentrale de pe Dunăre. Porțile de Fier.

În acest context, al noii reîmprieteniri, se inițiasă și Olimpiada Balcanică de Fizică și de Matematică, cea pentru care ajunseseră acolo Mihai și profesorul.

Fuseseră cazați pe strada Sfânta Maria, în proximitatea Spitalului de Urgență. Două camere la parterul unui cămin studentesc.

La sosire i-a întâmpinat o profesoară înaltă, supraponderală, cu capul mic, cu voce puternică, accentuat masculinizată.

Li se adresă într-o franceză incertă, comunicându-le numărul camerelor în care urmau să stea cele două zile, le arătă locul unde urmau să servească masa, apoi le-a precizat că în ziua concursului vor fi duși cu un microbuz la sala stabilită, iar în rest era timp liber pe care puteau să și-l petreacă după voia lor.

Îndată ce și-a ocupat fiecare camera, profesorul reveni discret în camera lui Mihai. De cum intră îi sugera să nu-și desfacă micul lui bagaj, ci să-l lase acolo și să-l însoțească la o mică plimbare în parcul din spatele căminelor.

– Mihai, șopti, la o vreme, vădit emoționat profesorul, oprindu-se undeva pe o bancă retrasă. Mihai, tu ești un copil deosebit, înzestrat de Dumnezeu cu daruri speciale, așa cum bine ți-ai dat tu însuși seama până acum.

Dragul meu, continuă profesorul, apropiindu-se mai mult de copil, vorbind tot mai încet, noi nu vom rămâne aici la această olimpiadă. Noi avem un drum mai lung de făcut. Vom merge într-un loc unde viața ta se va schimba cu totul, și, pe lângă a ta, s-ar putea să se schimbe și a mea. Ți sunt deja recunoscător, Mihai.

Copilul, obosit, pe de-o parte, de toate cele petrecute pe un asemenea drum, iar pe de-o altă parte faptul că dormise foarte puțin cu o noapte înainte, spusele profesorului îi creaseră o emoție așa de mare, încât își simțea inimioara zvâcnindu-i în tâmpile și în tot abdomenul.

– Unde vom merge, domnule profesor, întrebă aproape buimac.

Profesorul se uită atent de jur împrejur, asigurându-se că sunt doar ei doi acolo, oftă, vădit încurcat, spunându-i că deocamdată atâta trebuie să știe: că nu vor rămâne la olimpiadă și că noaptea va veni el să-l ia și să plece în altă parte.

– Ai încredere în mine, Mihai? Accepți să ne schimbăm amândoi viețile?

– Da, domnule profesor, răspunse copilul cu vocea strangulată. Am încredere în dumneavoastră și vreau să ne schimbăm viețile, adăugă mecanic, fără să fi înțeles mare lucru.

– Bine, băiete. Îți mulțumesc. Acum, hai, să mâncăm ceva.

După masă, băiatul adormi îndată, cu capul pe micul său geamantan, îmbrățișându-l ca pe cineva drag, lipindu-și de el obrăjorul, mai cu seamă că obiectul acela purta cu el mirosul casei lui.

Mângâierea duioasă a profesorului l-a trezit.

– Hai, Mihăiță, hai băiatule, trebuie să plecăm.

Își luară amândoi băgăjelele și ieșiră în noaptea răcoroasă care părea la fel de străină ca și locul în care erau. Ca și contextul în care se aflau.

Pe o străduță, undeva în spatele spitalului, îi aștepta o mașină cu luminile de poziție aprinse. La volan era o femeie care le spuse în engleză să-și pună bagajele în portbagaj. Ea nu se sinchisi să coboare, ci, prin geamul lăsat, i-a invitat să ia loc pe bancheta din spate.

Odată intrați profesorul avu un scurt dialog cu femeia, apoi mașina se puse în mișcare cu viteză.

Mihai nu știa că profesorul lui cunoștea limba engleză. El necunoscând nici măcar un cuvânt. Nu avusese niciun prilej. La școală făcuse ceva franceză și rusă, dar nici pe acelea nu le stăpânea astfel încât să poată purta un dialog.

În scurtă vreme ieșiră din oraș și nu peste mult ajunseră la aeroport, într-o parcare mare, aproape goală. Înainte de a coborî, femeia îi spuse ceva profesorului, iar acesta i se adresă lui Mihai:

– Doamna zice să-ți traduc tot ce-ți va spune ea. Urmă un lung monolog al acelei femei, tradus, din loc în loc, de profesor. Tot ce spunea ea era un fel de instructaj.

I s-a spus că va primi imediat un pașaport în care numele lui nu va mai fi Mihai Ene, ci Michael Stolen³. Îi înmână documentul lui Mihai spre a-l vedea, apoi îi ceru profesorului să-l ajute pe băiat să-și pronunțe noul său nume.

Mihai l-a deprins îndată, repetându-l numai de câteva ori, pronunțându-l foarte corect, spre mirarea și amuzamentul femeii, care îi ceru înapoi pașaportul, precizând că documentul va sta la ea până la destinație. Apoi adăugă:

– În curând vom urca într-un avion. Noi trei, doi însoțitori de bord și comandantul navei. Vom zbura mai mult de zece ore, cu o scurtă oprire, pentru a realimenta avionul.

La bordul avionului avem toate cele trebuitoare pentru o astfel de călătorie.

³ Stolen = Furatul (engleză)

Asta-i tot ce trebuie să știi, îi traduse la sfârșit profesorul.

Înainte să coboare din mașină, femeia îi ceru lui Mihai să-și mai pronunțe încă o dată numele cel nou.

Până să-i înapoieze pașaportul femeii, Mihai își aruncă o privire la poză. Ce mirare! Michael din poza aceea din pașaport, era Mihai. Era Mihai din fotografia pe care o făcuse pentru pașaportul de Belgrad. Aceasta îi stârni o mare curiozitate. Cum să fi ajuns fotografia lui de la Gruiu Negru la femeia aceasta străină? S-a abținut cu greu să nu-l întrebe pe profesor, consolându-se cu gândul că în avion, cândva, are să afle.

Formalitățile de îmbarcare au durat foarte puțin.

În fața unui ghișeu femeia întinse documentele pentru toți trei și, în numai câteva clipe, de dincolo de ghișeu, documentele fuseseră returnate, împreună cu un zâmbet teleastic, exersat și repetat îndelung, probabil, de către operatoarea blondă, abuziv parfumată.

Ceasul din holul aeroportului arăta 23:57.

Cineva cu un cărucior de bagaje, ridică repede cele trei bagaje ale lor și se făcu nevăzut pe un culoar foarte lung.

Intrând în avion, Michael și profesorul au rămas câteva clipe fără respirație. Atâta lux, într-un spațiu relativ mic, nu doar că nu văzuseră, dar nici nu și-ar fi închipuit vreodată că ar putea exista.

I-a întâmpinat întreg echipajul, iar comandantul a rostit precipitat câteva cuvinte. Se prezentă și le ură bun venit la bordul navei Columbia Star. A precizat că vor

zbura împreună pe o rută specială Belgrad – Washington, cu o singură oprire de aproximativ o oră la Londra. A mai adăugat încă ceva despre navă, dar profesorul n-a înțeles și așa i-a și spus lui Michael: „N-am înțeles ce-a zis!”

Mihai era numai ochi și urechi. Voia să vadă tot, să înțeleagă tot.

Decolarea a fost cu adevărat spectaculoasă. După ce-au luat o oarecare înălțime, s-au învărtit pe deasupra aeroportului, traversând apoi Belgradul, la o distanță de la care luminile orașului ofereau o imagine extazială.

Peste jumătate de oră, unul dintre însoțitori i-a anunțat că-și pot desface centurile de siguranță, rugându-i pe toți trei să-l urmeze.

În partea din spate a navei erau câteva cabine, fiecare destul de spațioasă, având câte un pat, un mic fotoliu și o măsuță. Pe partea opusă a cabinelor erau trei mici băi, cu duș, cu chiuvetă și cu wc, iar în capătul culoarului era un salon somptuos.

După această prezentare, la întoarcere stewardul deschise ușa primei cabine și îl invită pe Michael să intre, adăugând că, până la destinație, aceea urma să fie cabina lui.

Mihai încerca să se împrietenească și să se apropie de Michael, însă nu reușea deloc. Poate pentru că acest lucru era incipient, sau poate pentru că totul se succedase prea repede. Ori poate pentru că standardul de viață al lui Michael îl depășea, copleșindu-l.

După ce li se prezentară și celorlalți doi cabinele, îndată au fost anunțați că peste o jumătate de oră sunt așteptați în acel salon.

În cabina sa Mihai descoperi pe măsuță un bol mare cu fel de fel de fructe pe care el nu le mai văzuse, iar pe pat erau câteva prosoape albe și pufoase așezate într-un anume fel fiecare, cel mai mare închipuind o lebădă cocoțată pe o pijama frumos împachetată, iar în cioc ținea un mic coșuleț cu câteva bomboane, pe fiecare dintre ele scriind românește: Bine ai venit, Michael!

La vederea acestora băiatul izbucni în plâns.

Acel „Bine ai venit Michael!” îl conținea și pe acel nescris „Adio, Mihai!” Acest lucru îl răscoli adânc și dintr-odată îi apără în minte chipul mamei și îmbrățișarea aceea a lor la plecare. Aproape încheștați unul de altul în fața modestei lor case, îi spusese pentru prima oară cu voce tremurată: „Te iubesc, Mihai!”

Ar fi vrut acum să împartă cu ea toate frumusețile și bunătățile acelea. Plângea și îngâna în șoaptă: *Mama, mama...*

Zgomotul motoarelor avionului îl percepu brusc exact ca pe motorul morii la care fusese întâia dată cu bunicul său pentru ca să macine grâu pentru cozonacii de Paști.

I se succedau în minte, sacadat și rapid, toate cele din cabina aceea luxoasă și imaginile mecanismelor morii care-l fascinaseră cu mișcările lor multiple. Tot felul de roți și de angrenaje înghițeau mestecând hulpave grâul, ascunzându-l în fâlcile uriașe, întunecoase și prăfuite ale morii, pentru ca undeva, la capăt, să iasă făina albă și frumoasă, tocmai bună pentru pâine și pentru cozonaci.

Acestea toate translau, prin hurelul motoarelor avionului, suprapunându-se cu situația prezentă. Toate cele din jur îl făceau să nu se mai simtă el.

„Mama, mama...” Asta auzi profesorul de dincolo de ușă când, văzând că băiatul întârzie, veni să-l cheme în salon, așa cum fusese stabilit.

– Michael, zise profesorul, bătând ușor în ușă. Michael, ești bine?

Vocea profesorului i se păru la fel de străină ca și numele strigat.

Profesorul insistă bătând mai tare, cerându-i să deschidă, în timp ce băiatul nu dădea niciun semn dinăuntru. În scurtă vreme veni și femeia, însoțită de stewardul care avea cheia cabinei. Când au deschis, au devenit siderați. Băiatul era ghemuit lângă pat, cu fața în jos, icnind în hohote de plâns.

Profesorul se apropie de el, lăsându-se în genunchi.

– Michael, dragul meu, ce s-a întâmplat?

Copilul strigă dintr-odată din toată puterea lui, bătând cu pumnii în podeaua cabinei:

– Vreau acasă! Vreau înapoi la mine acasă! Domnule profesor, auziți? Înțelegeți? Toate aceste lucruri nu sunt pentru mine. Eu vreau la mine acasă. Faceți tot ce puteți să ne întoarcem, domnule profesor. Imediat!

– Mike, dădu profesorul să-l liniștească...

– Încetați să mă mai strigați cu numele ăsta pocit! Dumnezeu voastră știți bine care este numele meu. Nu-mi mai spuneți așa! Nu mă mai strigați așa!

– Bine, dar nu am convenit împreună, acum un timp în urmă că, o vreme cel puțin, vei avea numele acesta? Și n-ai avut nimic împotriva. Ai acceptat...

– Plecați! Vă rog să ieșiți și să mă lăsați singur! Plecați! Plecați cu toții! Strigă băiatul cu furie. Ieșiți. Ieșiți și lăsați-mă în pace!

– Ok, zise femeia, făcându-le semn profesorului și stewardului să iasă.

Odată ajunși înapoi în salon, femeia se propti în fața profesorului ca un cowboy, cu picioarele în poziție de luptă și, fără niciun filtru de ton îi strigă într-o română neaoșă:

Ce e scamatoria asta, profesore? Ești nebun sau vrei să înnebunesc eu? Mi-ai promis că nu va fi nicio problemă cu băiatul până la destinație. Mi-ai cerut ca la Londra să-ți dau două sute cincizeci de mii de dolari. Jumătate din bani. În 45 de minute aterizăm la Londra, nu cu „băiatul cuminte și liniștit” de care m-ai asigurat, ci cu un monstru furios la care nici tu nu mai ai acces. Ce pizda mă-sii facem? Vrei să ne aresteze ăștia în aeroport pentru răpire? Știi ce legi au la capitolul ăsta?

– Monique, ai răbdare. Știi bine ce-am promis. Nu mi-am putut imagina că ar fi putut să se întâmple una ca asta. Nu înțeleg. Dă-mi un răgaz. Mă voi întoarce în cabină și sunt convins că-l voi liniști. Este un copil înțeleghător, îl știu bine...

– Ok. Scutește-mă de orice dulceagă pledoarie. Du-te și vino în cel mai scurt timp cu problema rezolvată, altminteri o voi rezolva eu și te asigur că nu-ți va plăcea rezolvarea mea. Deloc!

Întors în cabină profesorul îl găsi pe băiat tot chircit acolo lângă pat. Se apropie și îl strigă încetișor, dar își dădu seama că dormea profund. Se lăsă ușor lângă el, mângâindu-l pe cap.

– Mihai! Mihăiță, dragule, te rog să te trezești. Trebuie neapărat să vorbim. Băiatul se trezi cu o evidentă buimăcie. Era dezorientat și vădit extenuat. Se ridică și se sprijini de ca și cum l-ar fi îmbrățișat pe profesor.

– Vreau să ne întoarcem acasă, domnule profesor. Vă rog! Ce va zice și ce va face mama când va vedea că nu ne mai întoarcem?

– Mihai, mama ta se va îngrijora poate o zi, două, dar tu poți să-i scrii, îndată ce vom ajunge acolo unde îți va fi cel mai bine. Ascultă-mă ce-ți spun, pentru că nu-ți vreau răul. Nicăieri în altă parte n-ai să poți să te pui în valoare mai bine decât pe drumul acesta pe care am plecat. Ai să te convingi în scurtă vreme și ai să-mi fii recunoscător toată viața. Lăsând la o parte faptul că nu ne putem întoarce acum, dar și dacă am putea, Mihai dragă, nu știi de unde am plecat? Tu ai nevoie de condiții speciale pentru studiu. Unde le găsești? Și apoi, admitând că le-am găsi, avem nevoie de bani, Mihai. De mulți bani. De unde să-i luăm? Oamenii ăștia, care ne-au creat această posibilitate, vor avea tot interesul să nu-ți lipsească nimic, ba, mai mult, să ai ceea ce nici n-ai visat. Mergi pe mâna mea, Mihai. N-ai să regreti!

În timp ce profesorul îi aducea aceste argumente, la ușă bătu stewardul, anunțându-i că echipajul se pregătește de aterizare și că toată lumea trebuie să se reazeze în scaune și să-și pună centurile de siguranță.

Când s-a desprins din brațele profesorului, băiatul încă tremura, dar era mai liniștit. Profesorul i-a întins o mână, și, strângându-și-le reciproc, bărbătește, s-au privit câteva secunde.

– Mulțumesc, domnule profesor, zise șoptit, cu ochii în lacrimi și cu privirea în podea. Am încredere în dumneavoastră și voi merge până la capăt așa cum veți zice.

– Și eu îți mulțumesc, Mihai, și chiar te asigur că va fi foarte bine.

Acum că am bătut palma, accepți să te strig Michael sau Mike?

– Da, domnule profesor. Am înțeles situația și voi răspunde la acest nou nume. Și vă rog să-i cereți dumneavoastră scuze doamnei pentru ieșirea mea de mai devreme. Sunt un copil...

La Londra au zăbovit mai puțin decât era în planul de zbor. Au alimentat repede și un ceas mai târziu erau deja deasupra oceanului.

La o vreme, profesorul îl trezi pe Mike, care adormise încă de când avionul era la sol și aștepta să intre la alimentare. Îl trezi pentru ca să-i arate un răsărit de soare ce părea ireal.

Băiatul nu văzuse niciodată nici măcar Marea Neagră, pentru ca să fi văzut vreodată un răsărit asemănător.

Părea că soarele ieșea din mijlocul oceanului, acompaniat de adevărate perdele de irizații învăluite în lungi dantele viorii.

Odată ridicat, soarele nu s-a mai lăsat privit, și atunci s-au dus cu toții în salon unde-i aștepta un mic dejun împăratesc. Nu mai văzuseră și nici nu și-ar fi închipuit că există ceea ce era pe mese. Cât despre cum arătau toate cele puse pe platouri, păreau de neatins.

După masă profesorul îi spuse lui Mike că doamna dorește să-i vorbească și că vor mai rămâne acolo în salon. Era cel mai sigur loc pentru ceea ce urma să-i spună „doamna”.

Undeva era amenajat un așa zis „intimate corner”⁴. Patru fotolii și o măsuță așezate în dreptul unui hublou mare. Stewardul aduse cafea pentru profesor și pentru doamnă, iar pentru băiat puse pe masă un pahar mare cu suc de fructe exotice. După ce-a așezat el toate acelea pe masă, cu o eleganță coregrafică, femeia îi porunci în engleză să nu mai fie deranjați. Apoi se ridică în picioare și întinse mâna foarte protocolar către băiat. Acesta se ridică și el în picioare și îi întinse și el mâna.

– Copile, zise femeia, într-o caldă și dulce limbă română, eu sunt Monique, sunt româncă așa cum sunteți și voi. Dumnezeu a vrut ca eu să am o altă soartă decât a voastră. Am ajuns în America și trăiesc altfel.

Așa se face că astăzi, iată, eu pot să fiu pentru voi, pentru tine mai ales, Michael, „Zâna cea bună”. Să ne așezăm, dragul meu, am să-ți spun câteva lucruri foarte importante pentru tine...

⁴ intimate corner – colț intim (engleză)